

Tele

PENSJONISTEN

Nr. 2 mai 1979

ORGAN FOR TELEVERKETS PENSJONISTFORBUND

6. årgang

BERGEN - I GÅR - I DAG - I MORGEN

BEGRENSET VIDEN

Jeg har
en begrenset viden
og ingen ting
helt på det tørre
men i kunsten
å være
litt liten
er jeg kanskje
en smule større –
og jeg har
ingen ære
og ingen makt
og liten tro
på meg selv
og ikke så meget
jeg skulle
ha sagt
men jeg
sier det likevel – – !

Heljar Mjøen
Sakset fra Aftenposten

Helsetjeneste for etatens pensjonister

Pensjonistene føler det som at de — så snart de slutter i tjenesten — ikke lenger kan regne med å få hjelp fra etatens bedriftshelsetjeneste.

Behovet for helsetjeneste og fast tilknytning til lege er for tiden særlig følbart i Oslo, vel også i andre større byer. Dette beror på at det er stor mangel på alminnelig praktiserende leger, noe som vi så å si daglig merker derved at tiden på legenes venteværelse blir utidig lang, dersom vi da i det hele tatt kommer inn. Bestiller vi time, må vi ofte vente i månedsvis. Kommer vi inn til legen, har han ofte dårlig tid, slik at vi har vanskeligheter med å få framsatt våre besværigheter. Hjemmebesøk fra Legevakten er også problemfylt, særlig fordi det kommer forskjellige leger som ikke kjenner oss. Dette er bare en del av de vanskeligheter vi har med å få en tilfredsstillende helseomsorg.

Statsetatenes pensjonistforeninger har nå diskutert spørsmålet om ikke det vil være mulig å få en tilknytning til etatenes bedriftshelsetjeneste også etter avsluttet tjeneste. I den anledning har vi konsultert bedriftslegesjefen i Postverket, professor dr. med. K. Lange Andersen, og bedt ham om råd i sakens anledning.

Temo.

Bedriftslegesjefen i Postverket uttaler blant annet:

"Jeg har nå i noen år gitt helsetjeneste til postpensjonister og pensjonister fra andre store statsetater, bl. a. Televerket, NSB og Vinmonopolet. Dette arbeidet har jeg utført som et privat foretagende på min fritid, og tar imot på mitt private kontor pensjonister som har behov for legehjelp, to ettermiddager i uken. Finansiering av denne virksomhet skjer ved refusjon fra syketrygden etter vanlige regler om legehjelp m.v. Jeg har nå så mange pasienter at jeg ikke makter å ta imot nye.

Den erfaring dette arbeidet har gitt, har vist at nær sagt alle pensjonister har behov for legehjelp, noen klarer seg med sjeldne besøk hos legen, andre må komme hyppigere.

Av den grunn vil en helsetjeneste tilpasset pensjonistenes behov være av en annen art enn bedriftshelsetjenesten. Det vesentlige er at det neppe er berettiget med helsekontroll etter samme mønster som i bedriftshelsetjenesten, idet praktisk talt alle pensjonister tidvis — men i vekslende grad — har behov for legehjelp, altså en kurativ tjeneste som også i prinsipp kan være forebyggende i den betydning at ved tilknytning og regelmessig fremmøte hos legen kan bagatellmessige lidelser bli påvist og få adekvat behandling før alvorlige tilstander er etablert.

Ved siden av muligheten for å konsultere legen på hans kontor, er det utvilsomt også behov for en oppsøkende virksomhet kombinert med og nær knyttet til en pensjonisthelsetjeneste. Denne oppsøkende virksomhet kan skje ved medisinsk hjelpepersonale, og hensikten må være å klarlegge behov for legehjelp og støttetiltak av typen hjemmehjelp etc. i pensjonistenes nærmiljø. Det er nemlig mange pensjonister som blir isolerte, og i sin ensomhet ikke klarer å søke hjelp.

En helsetjeneste for de eldre er en klar oppgave for samfunnets primære helsetjeneste. Men så lenge denne tjeneste fungerer så dårlig som nå er tilfelle, synes jeg det må være berettiget at statsetatene trer støttende til overfor sine egne pensjonister i den utstrekning dette er mulig.

Et mulig alternativ for å imøtekomme pensjonistenes

ønsker er å gi de bedriftsleger som ønsker det, anledning til å ta imot pensjonister som privatpasienter på bedriftslegekontorene utenom ordinær kontor- og tjenestetid. Dette er ikke noen uvanlig foreteelse i dagens situasjon, idet mange bedriftsleger ansettes med adgang til privat legepraksis fra bedriftslegekontoret.

Jeg er i prinsipp motstander av å blande sammen privat og offentlig virksomhet på denne måte. Men i dette tilfelle blir saken å begrense til etatens egne pensjonister. Faktisk er også dette den mest praktiske måte å hjelpe pensjonistene til legehjelp fra etatens side. Det krever ingen budsjettering, ingen omfattende administrativ prosedyre, og det vil ikke — dersom legens offentlige kontortid adskilles helt fra hans private konsultasjonspraksis — skje på bekostning av bedriftshelsetjenestens interesser.

Når jeg tillater meg å framkomme med et slikt forslag, har dette også sammenheng med at det i praksis vil være uråd for en bedriftslege på tilnærmet heltid, å finansiere en privat deltidspraksis ved refusjon fra syketrygden. En benyttelse av etablerte lege- og helsekontorer etter normal arbeidstid vil også bety en effektiv ressursutnyttelse.

En ordning hvor legene uten godtgjørelse får anledning til å gi legehjelp til pensjonister på et privatfinansielt grunnlag, vil i realiteten innebære en subsidiering. Etter min oppfatning må denne subsidiering komme til de eldres hjelp, hvilket kan oppnås ved at legen — som motytelse for at han bruker kontorene — ikke tar det kontanthonorar av pasientene som han er berettiget til, men nøyer seg med den refusjon han får av syketrygden.

En annen sak er om etatene kan tillate sine sosialsekretærer — eller andre som på frivillig basis vil gjøre en innsats — å drive oppsøkende virksomhet. Jeg vil imidlertid presisere at en oppsøkende virksomhet må kobles nært til legehjelp."

I henhold til dette forslag, som pensjonistforeningen helhjertet går inn for, anmoder en om at etatsadministrasjonen sørger for at de bedriftsleger som frivillig ønsker det, kan bistå oss med legehjelp.

GAMLE ER INGEN GRAUTGUBBER

Av Tone B. Jamholt

— Det er på tide vi slår hull på alle myter om hvordan det er å være gammel. Mytene er så hardnakkede at de eldre selv synes de må leve opp til dem. De tror det er farlig å mosjonere, mens de egentlig har godt av å holde seg i gang. Sluttes de å lese kan det gå ut over hjernen. Og dette med at gamle er kommet i grøt-alderen og må drikke kaffe uten koffein. Det er også en myte. Maten kan tvert om bli den store nytelsen på gamle dager.

Det er lærer i heimkunnskap, Margaretha Løf-Johanson, som sier dette. Hun har skrevet boka "Helsevern for eldre" som nå kommer på norsk på Aschehoug. Boka er en av fem kombinerte studie- og fagbøker som forlaget nå gir ut med sikte på de en million nordmenn som årlig er med på voksenopplæringskurs. Bøkene som også leses uavhengig av et kursopplegg.

I boka tar Johanson opp hvordan eldre kan forebygge sin egen helse — hun tar opp spisevaner, belysning, mosjon, tenner, tobakk og mange andre ting.

— Boka er ikke skrevet for å få folk til å leve lengre, sier hun, men for at de kan leve bedre. Den kan hjelpe eldre til å få et mer behagelig liv som pensjonist. På enkelte arbeidsplasser brukes boka i studiesirkler som forbereder til pensjonsalderen. Men i tillegg til at menn selv kan gjøre noe for å forebygge helseproblemer så må vi også sette søkelyset på de samfunnsforhold eldre tilbys. Jeg skrev boka blant annet fordi jeg var sint. Sint fordi eldre alltid kommer sist. Vi må også gi eldre bedre boliger, økonomi, kommunikasjoner, hjemmelhjelp osv.

— Du tar opp tema som røyking og alkohol. Unner du ikke eldre mennesker en røyk og et glass vin?

— Joda. Jeg tror f.eks. ikke at jeg kan få eldre som har røkt et helt liv til å slutte. For mennesker med så inn-grodd vaner tror jeg heller det kan føre til problemer om de plutselig kuttes ut. Men jeg tar opp problemet med passiv røyking, og jeg tar også med sammenhengen mellom helse og røyking.

— Selv er jeg avholdsmann, men vil selvsagt ikke nekte eldre å ta et godt glass vin til maten. Problemet er at mange eldre bruker medisiner, og at kombinasjonen alkohol og medisin kan være farlig. Dette gjør jeg oppmerksom på. Dessuten kan vi ikke skyve under en stol at det er en god del alkoholisme blant eldre. Det brukes som et fluktmiddel av mennesker som føler seg utstøtt av samfunnet, som er ensomme. De har lik-som mistet fotfestet. Dette burde man ha alternativer til.

— Du kommer med forslag til kosthold, men har en minstepensjonist råd til å følge opplegget ditt?

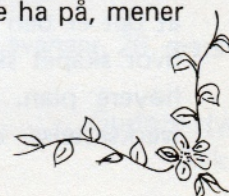
— Boka er skrevet med tanke på at alle kan bruke den. Og overvekt er vanlig blant eldre. Det viser seg også at det er billigere å spise riktig kost enn matvarer som inneholder mye fett og sukker. Wienerbrød koster f.eks. en del penger, likevel er kaffe og wienerbrød eller boller vanlig kost blant eldre. Det er en måte å kjøpe seg til gullkanter på tilværelsen.

— Men skal ikke de eldre få lov til å ha noen gullkanter på tilværelsen?

— Selvsagt skal de det.

— Du skriver mye om mosjon, f.eks. at de kan ta seg en lang spasertur eller sitte å plaske i vannkanten dersom de ikke kan svømme. Men idealet i dag er jo unge, slanke, friske kroppar som bolttrer seg i vannet. Det skal vel ganske kraftige holdningsendringer til før eldre kaster tøyet og blir med?

— Utvilsomt, både eldre og unge må endre holdninger. Jeg er svært skeptisk til den mosjonsindustrien som er vokst fram. Den forteller deg hvordan du skal være kledd og hva slags utstyr du må ha for å mosjonere. Dette er jo helt vilt. Folk må få mosjonere når det passer dem og i det utstyret de måtte ha på, mener Margaretha Løf-Johanson.

"ER DET IKKE MITT LIV, KANSKJE?"

Av Per Bratland

Dette er et innlegg som Per Bratland hadde i Radioens programpost "Middagsstunden" i februar.

Den bitter-muntre forestillingen "Er det ikke mitt liv, kanskje?" som går på Nationalteatret i Oslo, er blitt en av teatrets store. Nå har jeg sett den to ganger, og er blitt mer og mer overbevist om at her står vi overfor et dypt alvorlig forsøk på en videreutvikling av frihetsbegrepet i vår tid.

Dette århundre har hittil vært en nesten sammenhengende kamp om samfunnssystemer og menneskenes likeverd uansett hudfarge, intelligensnivå, yrke og sosial bakgrunn. Nå pågår denne kampen i verdensmålestokk og ryster mange politiske apparater.

Poenget hos dem som går til angrep er jo dette at alle bør ha rett til å dyrke sine meninger og å øve innflytelse. Samtidig krever den teknologiske utvikling en modernisering av alle politiske systemer.

Vi vet alle sammen, at denne kampen kan være hard nok, og farlig også.

Men med "Er det ikke mitt liv, kanskje?" fører den britiske forfatteren Brian Clark frihetsbegrepet enda videre. Hans tema er menneskets rett til å stille med seg selv akkurat som hver enkelt vil. Han bruker et sykehus som eksempel. Helsesektoren er jo et av de sentrale områder for menneskebehandling — både som fagområde og som et kontaktområde der folk flest før eller senere er innom og blir avhengige av hverandre. Jeg understreker at Clark ikke er opptatt av helse som fag, men som møtested for menneskelige holdninger. Det stoff han legger fram er allmenngyldig selv om det er knyttet til et sykehus. Det er den menneskelige frihet som er temaet.

Brian Clark går ikke mot omsorgstanken, som jo i høy grad har — eller burde ha — tilhold i sykehus. Han har respekt, dyp respekt, for omsorg. Men han forlanger at det er den person det gjelder som skal bestemme hvor skapet skal stå. Han hever omsorgstanken til et høyere plan. Omsorg skal ikke være tvangsmessig iverksettelse av vedtatte mønstre, særlig moral-

mønstre. Fagfolk beveger seg utover grensen for sine rettigheter når de legger sine egne vaner og moralnormer til grunn. Clark forlanger respekt for enkeltmenneskets rett også til å bestemme over sitt eget liv — faktisk uansett konsekvenser, ja, selv når det dreier seg om noe så fundamentalt som å dø når en vil dø i de tilfeller det ikke er mulig å leve videre på en skikkelig måte. Han går hardt ut mot dem som betrakter sin faglige viten som en rett til å bestemme over andre. I virkeligheten har mennesker med et slikt livssyn liten respekt for andre enn seg selv. Mange av dem lever tvert om i en sterk tro på sin egen fullkommenhet og et systems ubegrensede rettigheter. På sykehus oppfører fagfolkene, ikke bare legene, seg av og til som rene eneherskere.

Dette er satt på spissen, ikke av meg, men av Clark. Han ønsker sterke reaksjoner. Det er på den måten man kan få folk til å tenke. Jeg er ikke i tvil om at Brian Clarks problemstillinger etter hvert vil bli forstått av nesten alle mennesker. Selv i dag er jo Clark ikke alene om slike synspunkter.

Den andre gangen jeg så forestillingen på Nationalteatret ble den fulgt opp med en debatt, som ble ledet av et såkalt "panel" på scenen, men som også slapp til folk fra salen. Det var et innslag som "Landsforeningen Mitt Livstestamente, Retten til en verdig død" medvirket til. Teatret var overfylt, og innleggene mange. Det man la merke til var innslaget av pasienter både i rullestol og med krykker — og at det var møtt fram usedvanlig mange eldre mennesker og helt unge, sammenliknet med en ordinær teaterforestilling. Men i "panelet" på scenen satt bare fagfolk, ikke pasienter. Det er nifst stadig å måtte registrere nye bevis på de fine profesjonenes dominans i vårt samfunn. Vi som tror vi er så gode demokrater.

Selv om de satt i salen og ikke fikk være med i panelet, gjorde pasientene seg likevel bemerket i flere innlegg. En av dem, Per Gundersen heter han, bekreftet fra salen sannheten i stykket. Pasientene blir umyndiggjort også i Norge. Han pekte på at det er nødvendig for en pasient å sette seg inn i legenes språk for i det hele tatt å kunne være med på å diskutere sin

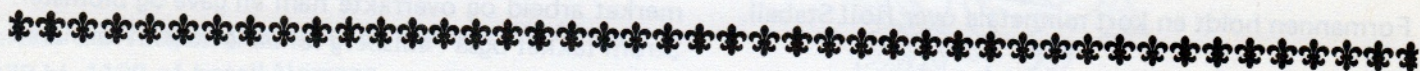
egen situasjon. Hvor mange klarer det? Cato Hambro hevdet også i et innlegg at umyndiggjøringen er et stort problem i sykehusene. Profesjonismen er faktisk i ferd med å lure oss til å tro at det er uprofesjonelt å oppføre seg som medmenneske. Formannen i "Livstestamentforeningen", Jacob Chr. Prebensen, trakk den konklusjon at det ikke er mange pasienter i våre sykehus som makter å kjempe for menneskeverdet, slik hovedpersonen i stykket klarte det.

For mange pensjonister er dette hard kost. Men desverre er det atskillige av oss som vet at slik kan det ofte være. Det skal godt gjøres at i alle fall en eldre kvinne eller mann alltid vil føle seg behandlet som et fritt menneske i en norsk helseinstitusjon – enten det nå er sykehus eller sykehjem det dreier seg om. Det er neppe ond vilje som er årsaken. Det bare er slik at man svært ofte får inntrykk av at institusjonene eksisterer for personalets skyld, ikke for de syke. Og legen skaper ofte den kjølige tonen. Mange enkelt personer i helsestellet er klar over dette, og slåss etter evne for riktigere holdninger. Noen steder merker

man tegn til endringer, men bred gjennomslagskraft har menneskelighet ikke fått – i alle fall ikke der helt unge mennesker settes til å stelle med eldre. Forklaringen kan være den at generasjonssavstanden er så stor i vår tid at partene rett og slett ikke forstår hverandre når de møtes og må samarbeide.

La meg til slutt gi uttrykk for et personlig håp. Jeg vet det deles av mange på min egen alder.

Jeg håper at jeg en dag stuper på åpen gate og dermed kan servere meg selv som fullt ferdig for krematoriet – uavhengig både av skiftende leger, sykepleiestreker og all annen profesjonell selvbevissthet. Selv har jeg et umettelig personlig frihetsbehov, som under alle omstendigheter vil gjøre meg til en vanskelig pasient. Men jeg er ikke alene om det. Flere og flere eldre ønsker seg en brå død framfor å leve som en gjenstand som har rett til mat, men ikke til å ha meninger om behandlingen av seg selv – det eneste som teller for de fleste.

Årsmelding 1978 for Levanger pensjonistforening.

Styret har i 1978 bestått av:

Formann	Arthur Næssan
Varaformann	Johs. Nilsen
Kasserer	Signe Skjørholm
Sekretær	Gudrun Hveding
Styremedlem	Håkon Kvam
Varamenn	Elisabeth Gustad, Henry Rennemo
Revisor	Harald Gustad

Foreningen har 22 vanlig medlemmer og 8 støttemedlemmer.

Det har i løpet av 1978 vært holdt 2 styremøter og 2 meget godt besøkte medlemsmøter.

Det har vært arrangert en meget hyggelig tur til Åre i Sverige med forfatter Bjarne Slapgard som guide. På turen opp gjennom Verdalen fortalte han levende

bl.a. historien om Armfeldt som av svenskekongen var utsett til å erobre det nordenfjelske Norge. Hans styrke på ca. 4 000 menn ble imidlertid i 1718 overfalt av snøstorm i de trakter "Telebussen" nå kjørte og over halvparten av dem omkom.

Telebussen besøkte videre Tannforsen og Åre hvor vi så oss om i Åre gamle kirke. Derfra dro vi til Storvallen Stugor på Storlien til en virkelig god middag.

I oktober deltok formannen og sekretæren i Televerkets Pensjonistforbunds kurs på Geilo.

Vi deltok videre i Televerkets julefest på Salater pensjonat.

Levanger, 26. mars 1979

Gudrun Hveding
sekretær

Pensjonistforeningen
for
Tønsberg teleområde

ÅRSMØTE

ble holdt torsdag 1. mars 1979 i møterommet i Telebygget, Tønsberg, etter skriftlig innkallelse til medlemmene av 7. februar d.å. Som bilag til innkallelsen fulgte årsberetning og revidert regnskap for 1978.

Formannen, Paulsberg, ønsket velkommen, og da det ikke kom noen innvendinger, erklærte han årsmøtet for lovlig satt.

Det var møtt fram 19 medlemmer.

Televerkets pensjonistforbund var representert ved sekretæren, Paul Strøm.

Lysheim og Lian ble valgt til å undertegne protokollen sammen med formannen.

Formannen holdt en kort minnetale over Rolf Stabell.

Man gikk så over til saklisten i henhold til lovenes § 6:

1. Årsberetning 1978
2. Regnskap 1978
3. Valg
4. Eventuelt

Sak 1.

Formannen leste årsberetningen for 1978 som ble enstemmig godkjent.

Sak 2.

Formannen leste regnskapet for 1978 som ble enstemmig godkjent.

Sak 3.

Etter forslag ble John Nilsen gjenvalgt som styremedlem, Paulsberg og Henry Vestby hadde frasagt seg gjenvalg. Til nye styremedlemmer ble valgt Raaen med 12, og Scharning med 8 stemmer.

Til formann ble John Nilsen enstemmig valgt. (Styret vil i år bestå av: John Nilsen formann, Rut Waal Hansen, Ole Johansen, Kristian Raaen og Rolf Scharning.)

Som varamenn ble Signe Nossun, Torborg Kjeldsen

og Bjarne Thorvaldsen gjenvalgt. Nye varamenn ble Otto Østberg og Mimmi Jørgensen.

Rolv Lysheim og Ruth Allum ble gjenvalgt som henholdsvis revisor og varamann.

Til medlemmer av arrangementskomiteen ble Aslesen, John Nilsen og R.W. Hansen valgt.

Tilvalgkomite ble det gjenvalg av Aslesen, Lysheim og Scharning.

Sak 4.

Årsmøtet ga sin tilslutning til samarbeid med Televerket om et orienteringsmøte for dem som nærmet seg pensjonistalderen.

Strøm hilste fra Televerkets pensjonistforbund.

Det gamle styre takket den avgående formann for utmerket arbeid og overrakte ham en gave og blomster. Strøm takket også Paulsberg for hans tid som formann.

Møtet ble hevet kl. 1900 hvoretter man samlet seg til en hyggelig tilstelning i kantinen.

E. A. Paulsberg/sign

Rolv Lysheim/sign

Didrik Lian/sign

Den nye flotte kantinen var smykket med blomster og lys på festlig dekkede bord. Paulsberg ønsket de innbudte (blant andre telesjef Våland med frue) og medlemmene hjertelig velkommen og uttrykte ønske om at vi måtte få en hyggelig aften sammen.

På et stort bord i midten av salen var det anrettet en lekker koldanretning, og til denne ble det servert rosévin.

Da den verste sulten var stillet, grep Paulsberg igjen ordet og rettet en varm takk til styret for et godt, åpent og hyggelig samarbeid og for den støtte og hjelp dette hadde vært for ham som formann. Likeså takket han for den hyggelige gaven og for den fine blomsterbuketten. Han ønsket den nye formannen lykke til og håpet at det vill lykkes for ham å få en bedre respons fra medlemmene enn han selv hadde hatt.

Telesjefen takket på gjestenes og medlemmenes vegne for god mat og hyggelig bord.

Mens kaffe og kringle ble servert, overtok Arne Lied

Trondheim, februar 1979.

Referat fra Telepensjonistenes 9. årsmøte 21. februar 1979 kl. 1100 på hotell Norrøna.

Formannen, John Halten, ønsket forsamlingen vel møtt, med en spesiell hilsen til Forbundsstyrets formann, Terje Opsann, som på et tidlig tidspunkt hadde uttrykt ønske om å avlegge oss besøk på årsmøtet, noe som også medlemmene hadde sett fram til.

Halten påtok seg vervet som årsmøtets møteleder, da det ikke kom fram noe annet forslag. Knut Horverak ble valgt som årsmøtets sekretær.

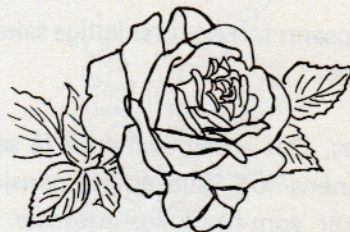
Formannen refererte deretter dagsorden:

1. Åpning.
2. Konstituering, valg av møteleder og sekretær.
3. Protokoller.
4. Årsmelding ved sekretæren.
5. Regnskap ved kassereren.
6. Innkomne forslag.
7. Valg: Formann, kasserer, sekretær (for 1 år), 5. styremedlem, 2 supplea'nter til Styret. Valgkomite 4. medl., festkomite 3. medl., Revisorer 2. medl., 1 supplea'nt, Samarbeidskomiteen for pensjonister: 2 representanter.

regien, og vi ble underholdt med sketsjer som lå på et høyt plan og fikk oss til å slå latterdøren opp. Videre var det utlodning av et par konfektesker.

Senere ble telesjefen anmodet om å fortelle litt om hva som foregikk i teleområdet. I et bredt, vel oppbygd foredrag fortalte han meget interessant og inngående om hva de for tiden holdt på med og planene framover. Det var imponerende saker, og foredraget burde ha vært fyldig referert.

Paulsberg takket telesjefen for foredraget og avsluttet senere møtet med å rette en hjertelig takk til alle dem som hadde medvirket og gjort denne sammenkomsten til et hyggelig minne.

Sekretæren gikk så over til referater fra medlemsmøtet 24.1.79 og styremøte 7.2.79.

Kassereren redegjorde for siste års regnskap som ble godkjent uten merknad.

Så var det sekretærens tur til å referere årsberetningen for 1978 til og med 20.2.79. Samtlige referater ble godkjent uten merknad.

Valgstyrets formann Peder Eliassen hadde papirene klare for valget, og uten at det framkom nye forslag ble resultatet:

Formann:	John Halten (gjenvalg)
Nestformann:	Erling Moe
Kasserer:	Odd Arestøl (gjenvalg)
Sekretær:	Knut Horverak (ny) for 1 år.
5. styremedlem:	Trygve Arnesen (ny)
1. supplea'nt:	Arne Gjervan (ny)
2. supplea'nt:	Alette Godager (gjenvalg)
Valgkomite:	Signe Nakstad, Margrethe Ellingsen, Andr. Nordtømme, Peder Eliassen,
Revisorer:	Åsmund Pedersen, Harald Skjerve,

Supplea'nt: Peder Eliassen,
Festkomite: Gunvor Eilertsen, Helga Jæger,
Inga Hauan,
Referenter: Margrethe Ellingsen, Peder Eliassen,
Representanter til samarbeidskomiteen for pensjonist-
er i Trondheim: Gunvor Eilertsen, Erling Moe.

Styret — unntatt 5. styremedlem velges for 2 år — ved dette valg 1 år for sekretæren.

Samtlige komiteemedlemmer velges for 1 år.

Randi Johnsen ba seg fritatt for gjenvalg som sekretær, og Signe Nakstad som 5. styremedlem, likeså Magda Eide som supplea'nt.

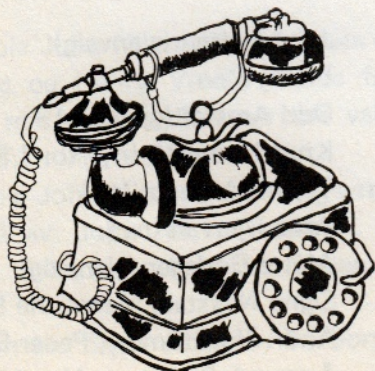
Etter valget ble ordet gitt til Terje Opsann. Han startet med å orientere om Velferdskontorets fordelinger: Kontorsjef, fru Selnes, har en positiv innstilling til Pensjonistforbundet, og innrømmer at det er vist manglende interesse ved fordeling til pensjonistene — slik at midlene er blitt skjevt fordelt.

Deretter kom Opsann inn på forskjellige saker som refereres i rekkefølge:

Statspensjonister: Det arbeides med å få samle Postverkets-, Jernbanens- og Televerkets pensjonister til ett forbund i saker som har felles interesse.

Bedriftslegeordningen: Har en bred plass. Forbundsstyret har kontaktet dr. Lange Andersen som stilte seg meget positivt til opprettelsen av ett bedriftslegekontor for telepensjonister i Oslo. Han kom også med det generøse tilbud at Telepensjonist-klientell skulle få gratis konsultasjon. Legen skulle bare ha det Sykekassen dekket. Teledirektoratet blir tilskrevet om dette.

Så var det fritakelse for teller-skritt. Samtlige organisasjoner (NTTF, KTTL og TMLF) var innkalt til møte. De stilte seg negativt til forslaget. KTTL møtte ikke.

Et forslag fra Opsann om at Levanger-foreningen burde få tilbud om å slutte seg til våre utflukter, blir drøftet internt.

Opsann nevnte også at man burde arbeide for gratis kjøring til møtene for de av medlemmene som er avhengige av drosje-transport, muligens ved hjelp av televerkets biler.

Og så ville Forbundsstyrets formann lufte spørsmålet om det var interesse for gjentakelse av Tillitsmanns-kurset som ble holdt på Geilo i oktober 1978. Representantene fra Trondheimsavdelingen stiller seg positivt til et eventuelt nytt opplegg av kurset.

Terje Opsann, som er ansvarlig for utgivelse av "Telepensionisten" ba om å få tilsendt stoff til bladet.

Forbundsstyrets formann avsluttet sine orienteringer med en hyldest til vår formann, John Halten, for hans innsats som formann i Trondheims-avdelingen og som styremedlem i Forbundsstyret.

Man fikk inntrykk av at medlemmene satte stor pris på Opsanns klare utredning og takket med kraftig velfortjent applaus.

John Halten tok så over igjen med et mer intent program. Han kunne fortelle at Trim-aktiviteten står foran den endelige løsning.

TRIM

Med hensyn til dagsturen er "Stølsvang" ved Rennebu eller "Selva Kro" ved Trondheims-leia blitt foreslått, og for høstturens vedkommende har formannen fått positive opplysninger fra "Wadahl Høyfjellshotell" i Jotunheimen som skal sende skriftlig tilbud.

I forbindelse med utflukter kunne Opsann underhånden fortelle at Oslo-foreningen en gang i løpet av den lyse årstid arrangerer en kveldstur som er meget populær. Randi Johnsen kom med forslag om en liknende tur til vår forening, f.eks. til "Fjellstua", Melhus – et populært og lett tilgjengelig utfartssted som ligger på høydedraget mot toppen av Vassfjellet, like ved Melhus sentrum.

John Halten avsluttet med å takke Forbundsstyrets formann for besøket og for den klare utredning av de mange viktige saker Forbundsstyret arbeider med.

Halten takket også Styret og Komiteer for god innsats og hyggelig samarbeide, og også medlemmene som flittig støtter opp om foreningen.

og så kom Reidun Iversen med vakre blomster og pene ord – for på Valgkomiteens vegne å takke formann og kasserer for at de påtok seg gjenvalg – og også blomster og takk til avtrappende sekretær.

Dette ble slutten på et vellykket årsmøte. 52 medlemmer var møtt fram, og som ved loddsalget igjen fylte kassererens plastpose med 600,- kroner netto.

Møtet ble hevet ca. kl. 1400.

Randi Johnsen
sekretær

Referat fra medlemsmøte i Fredrikstad.

Onsdag 14. februar hadde Østfold pensjonistforening sitt første medlemsmøte i år, på City i Fredrikstad. Tross en kald vinterdag var frammøte bra, ca. 20 medlemmer.

Vi hadde da et hyggelig besøk av Forbundsrepresentant Terje Opsann, som redegjorde for forbundets oppbygging og dens virke. Det ble stilt en del spørsmål som Opsann besvarte klart og tydelig.

Til slutt ble det servert kaffe og deilige smørbrød før vi igjen dro tilbake til våre respektive byer.

Med hilsen
Dagny Haugen
sekretær

HOKKEN SKA'N BLONKE TEL

A Kirsti er lys som e selje.
A Kari er mørk som e gran.
A Kari vil helst vera heme.
A Kirsti er alle stan.

A Kirsti er livat i leken
og le'ugst og lettest på tå.
A Kari sit inne ved rokken
og tvinner den mjuke tråd.

A Kirsti er kvek som en mårrå.
A Kari er blyg som en kveld.
Og je, je er gla i dem båe.
– Men hokken ska'n godblonke tel.
Einar Skjæraasen

MELD DEG INN I TELEVERKETS PENSJONISTFORBUND

Forbundet gir deg opplysninger gjennom sirkulærer om hva du får i pensjon ved lønnsreguleringer m.v.

Her møter du venner og kolleger, oppfrisker gamle minner fra tidligere år. Ved siden av har vi gode underholdningskvelder. Vi driver også reisevirksomhet til inn- og utland.

Ta kontakt med din lokale forening eller skriv direkte til Televerkets pensjonistforbund, Kongens gate 21
Oslo 1

INNMELDINGSBLANKETT

TELEVERKETS PENSJONISTFORBUND
Kongens gate 21, OSLO 1

Etternavn:	Fornavn:
Fødselsår:	Dato:
Adresse:	Telefon:

Jeg melder meg inn i Televerkets pensjonistforbund

Dato 19

.....
Underskrift